

Vzpomínky našich pamětníků (14.), Mgr. Pavel Hladík (nar. 1951), Holice

Další díl vzpomínek našich pamětníků patří trochu netradičně významné osobnosti města Holice. Mgr. Pavla Hladíka zná totiž většina z nás hlavně jako starostu či místostarostu tohoto města, případně jako zapáleného holického ochotníka. Proč dostává **Mgr. Pavel Hladík** prostor i mezi pamětníky na našem webu? Čtěte dál, odpověď se dozvíte.

Pane magistře, stručný úvod Vás představil velice stručně, takže pojďme hezky od začátku. Kde jste jako mladý chlapec bydlel, kam jste chodil do školy?

V říjnu 1962 jsme se přestěhovali do Moravan, což znamenalo, že jsem se ocitl ve škole v Dolní Rovni. Zde jsem byl vzděláván až do konce školní docházky v roce 1966. Na ulici jsem

měl dva mladší sousedy – Václava Ročka (nynější starosta a bývalý fotbalista Moravan) a Leoše Petráně (ten měl fotbalový život pestřejší a značně delší). Naše odpoledne byla vyplněna sportovním zápolením ve fotbale, hokejbale (to jsme tenkrát ještě nevěděli, že to bude jednou tento sport), i v jiných sportech. V těch letech jsem také přičichl k volejbalu, stolnímu tenisu, házené a hokeji (tam jsem ale hájil branku Platěnic). A pochopitelně to byla cyklistika a atletika.

Škola v Rovni, vedle stojící sokolovna. Kdo patřil mezi Vaše spolužáky, určitě jste se zde potkal s řadou sportovních i kulturně nadaných talentů, s řadou výborných učitelů se vztahem k těmto oborům lidské činnosti. Prosím, zavzpomínejte a připomeňte nám je...

Já bych nebral za spolužáky jenom ty, kteří sedávali se mnou ve třídě. Na „sokoláku“ jsme se po vyučování scházeli všichni. Když si vzpomenu na borce, jako byli Jarda Brož, Břeťa Zahálka, Vláďa Kopecký, Honza Fuxa, Franta Pultar, Josef a Jirka Drahných a další, tak si říkám, že dneska bych s nimi vyhrál krajský přebor žactva úplně lehce. Výborným skokanem do výšky byl Jaromír Páviček, který se však věnoval hlavně hře na housle a dneska hraje v České filharmonii. To je zase příklad

toho kulturně laděného talentu. Vzpomínám i na všechny své učitele, z nichž bych jmenoval alespoň jednoho: Bohumila Zárubu. Z jeho hodin češtiny a dějepisu žiju dodneška.

Dolní Roveň, to byla i atletika, česká házená či ochotnické divadlo. Co se Vám ve Vašich vzpomínkách v této souvislosti vybaví?

Slávu roveňské (ani té moravanské) české (dnes národní) házené jsem už moc nezažil, ochotnické divadlo jsem v té době nijak nevnímal, takže to byla pochopitelně atletika. To byl na roveňské škole sport číslo jedna, což bylo dáno i osobností tělocvikáře Oldřicha Horáka, který na tento sport vsadil a škola dobývala jeden úspěch za druhým. Vždyť patřila k nejlepším v republice v Mezinárodním atletickém čtyřboji přátelství. Na hřišti za sokolovnou se uskutečnilo i utkání s Plzní, naše atletická ekipa reprezentovala v německém Eisenachu a tak dále. K učiteli Horákovi mě váže i vzpomínka na to, jak jsem byl „po škole“ z tělocviků. V sedmé třídě jsem (a ještě řada dalších) při tělocviku neskočil 120 cm do výšky. Všichni jsme museli být „po škole“ a trénovat. Po hodině přišel pan učitel nás přezkoušet. Obstáli jsme. Jen tak na okraj: kolik sedmáků by to dneska skočilo? No a jednoho dne jsem i já, štěstím bez sebe, dostal tretry a jel jsem na závody.

Když jste skončil základní školu v Rovni, co následovalo?

Jak jsem již uvedl, základní školu v Rovni jsem ukončil v roce 1966. Poté jsem se přesunul na gymnázium (tehdy se to jmenovalo SVVŠ) do Holic. Po maturitě v roce 1969 jsem dostal doporučení „do dělnického kolektivu, který mě měl formovat k správným politickým názorům“. Na vysokou školu jsem se tak dostal, když už mně bylo skoro čtyřicet. Pracovně jsem tedy začal jako dělník v Podniku výpočetní techniky (formovat mě neměl kdo, všichni jsme tam na tom byli stejně). Po vojně jsem získal místo v holickém kulturním domě, aniž bych tušil, že tu budu od roku 1990 ředitelovat.

Patříte mezi významné osobnosti atletického života v Holících. Prozradte něco z Vašeho života aktivního sportovce a funkcionáře...

Nebyl jsem žádný extra talent a atletem jsem byl více méně průměrným. Měl jsem však štěstí, že jsem se v roce 1967 stal závodníkem Dynama Pardubice, což mně přineslo v dorostu dva tituly dorosteneckého krajského přeborníka a v roce 1968 dokonce mistra republiky. Z toho družstva bych připomenul alespoň dvě známé tváře: opět jsem tu byl s Jardou Brožem (takže dva z roveňské líhně) a také tu byl běžec z Hlinska Petr Krejčí, který je dnes znám jako lékař fotbalové reprezentace. Má kariéra však rychle skončila – pracoval jsem na dvě směny a už jsem také více času věnoval divadlu. Nicméně jsem atletice zůstal věrný dodnes. Od osmnácti let jsem rozhodčím, byl ve výboru Dynama Pardubice, od roku 1980 přes třicet let předsedou atletického oddílu Jiskry Holice (ale také organizátorem zdejších závodů, vedoucím žákovských družstev), přes dvacet let jsem řídil atletické soutěže na úrovni kraje i republiky, dlouhá léta jsem byl předsedou krajské sportovně technické komise a vedoucím východočeských družstev na mistrovstvích republiky. V současné době

jsem ještě předseda archivní komise atletického svazu, ale i zde se chystám do důchodu. V roce 2016 jsem dokončil dokumentaci mistrovství republiky v atletice všech kategorií. Jsou to čtyři svazky a najít je lze na webových stránkách atletického svazu (přes 1600 stran se tisknout nechtělo).

Blízký vztah jste měl a asi stále máte, i k fotbalu a dalším sportům. Povídejte, resp. pište...☺

Začnu tím fotbalem. Někdy v roce 1984, to Holice začaly hrát divizi, jsem byl požádán, zda bych nezaskočil jako hlasatel. Ze záskoku se stalo záhy trvalé místo u mikrofonu. Chyběl jsem na málokterém zápase až do roku 2015, kdy jsem s touto činností skončil a už se na stadionu objevuji jen jako divák. Ještě o rok dříve, než u fotbalu, jsem začal působit v ředitelství mistrovství světa v motokrosu, kde jsem měl na starosti propagaci, styk s novináři a režii a moderování slavnostních zahájení a zakončení. Bohužel v devadesátých letech sláva holického motokrosu pohasla, a tím i mé účinkování v tomto sportu. Také jsem byl aktivní i u jiných sportovních podniků v Holicích, jako například u okrskových spartakiád, lyžařských závodů atd. Nejvíc mě však těší, že jsem v roce 2001 založil tradici olympiád žáků škol holického regionu, která trvá dodnes a celý týden na přelomu května a června žijí školy (včetně té v Rovni) sportem.

Pokud se nepletu, jste rovněž členem Českého olympijského výboru, České olympijské akademie. Přiblížte našim čtenářům, co toto členství obnáší a co tvoří náplň Vaší konkrétní statistické činnosti.

Předně musím uvést, že členem pléna Českého olympijského výboru již nejsem. Zastupoval jsem tam Českou olympijskou akademii, ale po změně stanov moje místo zaniklo. Plénium ČOV je v podstatě zastupitelským orgánem, kde jsou zástupci sportovních svazů, složek ČOV a institucí zabezpečujících sport. Jako jednotlivec se tam můžete dostat jen jako olympijský vítěz. V České olympijské akademii naopak jednotlivci mohou působit a v té jsem od jejího začátku před třiceti lety. V současné době jsem předsedou komise pro historii a dokumentaristiku. Pořádáme konference, semináře, exkurze po stopách olympismu u nás a věnujeme se publikační činnosti z oblasti olympismu. Na této činnosti se aktivně podílím, například jsem také zpracoval kompletní výsledky všech olympijských her (pro rozsáhlost to však ČOV vydal jen na CD).

Na jaká významná sportovní klání, jichž jste se z titulu svých aktivit zúčastnil, stále vzpomínáte, se kterými významnými osobnostmi sportu jste se v životě potkal, kdo patří mezi Vaše stálé osobní přátele?

Účast na významných sportovních kláních byla spíše turistická. Takže jsem byl na třech olympijských hrách a několika atletických mistrovstvích Evropy. To v roce 1978 bylo v Praze a tam jsem působil aktivně, když jsem tvořil obsah každodenních programů. Setkal jsem se spoustou významných osobností z oblasti sportu, kultury, vědy, žurnalistiky. Vyjmenovávat je nebudu, mohl bych někoho opomenout a on by na to mohl přijít a už by se ke mně nehlásil.

Nyní od sportu odbočme k divadlu. Určitě se nebudu mýlit, pokud řeknu, že ochotnické divadlo je též nedílnou součástí Vašeho života. Můžete nám sdělit, kdo Vás k němu přivedl, jak to začalo, pokračovalo a trvá?

Na divadelních prknech jsem poprvé stál v roce 1957. Pak byla pauza do roku 1968, kdy jsme s kamarádem Zdeňkem Kaskou uvedli na gymnázium v Holicích v život soubor „Kachle“. A pak už to pokračovalo dál až do dneška. Když pominu působení v tomto tělese (byly to večery povídek a písniček), či ve vojenském divadélku poezie, tak mám do této chvíle na kontě přes 70 klasických rolí. Abych odpověděl na celý dotaz, tak musím konstatovat, že jsem se do divadelního stavu dostal sám.

Popište Váš vztah k ochotnickému divadlu z pozice herce, organizátora i autora...

Můj vztah je více než kladný. Popisovat ho nedovedu, neboť je to složité a složité věci nezvládám. Důležité je mít v pořádku hlavu a srdce. A také zodpovědnost vůči divákovi. Kdo necítí zodpovědnost vůči kolegům na jevišti a těm v hledišti, ten na prknech nemá co dělat.

Jak již bylo řečeno v úvodu, vykonával jste řadu let funkci starosty či místostarosty Holic. Můžete upřesnit, ve kterých letech, co se Vám v té době z Vašeho pohledu v Holicích povedlo?

V zastupitelstvu města jsem působil od roku 1990 do roku 2014. Pak už jsem kandidovat nechtěl, neboť si myslím, že těch 25 let je tak akorát a měli by přijít svěžejší a nápaditější lidé. Místostarostou jsem byl v letech 1998 – 2006, starostou pak 2006 – 2010. Já nemůžu říct, co se mě povedlo, musel bych říct: nám povedlo. Byl jsem jen jeden z 21 povolaných. A konec konců to zhodnocení patří občanům a historii. Já osobně jsem měl radost z rekonstrukce náměstí, nového areálu gymnázia, silničního obchvatu města, ale v podstatě z každého metru nového chodníku, či nové fasády. Těch věcí by bylo dost a jsem rád, že slouží občanům z Holic i okolí.

Jste i autorem řady publikací. Můžete některé z nich zmínit a našim čtenářům doporučit?

I na tomto poli jsem se snažil nezahlálet. Jako autor nebo spoluautor jsem uveden u pár desítek publikací. Z těch posledních bych jmenoval obrázkovou knížku o Holicích, či publikaci „Holicko“ o obcích dobrovolného svazku (tedy i Dolní Rovni). V těchto dnech jsem odevzdal rukopis mého podílu na novém vydání publikace „Kdo byl kdo – naši olympionici“, která by měla vyjít v roce 2017.

Určitě jsou i další zajímavosti, které jsem v dotazech nezmínil. Co Vy sám o sobě ještě prozradíte?

Co bych tak asi na sebe ještě „prásknul“? Že naše obydlí je zavaleno knihami, starými časopisy, filmy a spoustou papírů k historii Holic a sportu. Že jsem se nikdy nenudil a že jsem spokojený důchodce v zemi nespokojených.

Na závěr, navštívíte ještě občas „Vaši“ základní školu v Rovni? Jak vnímáte dnešní obec Dolní Roveň a její veřejný, kulturní, sportovní a společenský význam?

Školu v Rovni jsem navštěvoval dost často za ředitelování Břetislava Zahálky. Teď už nemám tak moc za kým. O kulturním a společenském životě mám podrobné informace od spolužačky Dáši Štěpánkové, o sportovních aktivitách si čtu pravidelně v Pernštejnu a postavení fotbalistů v tabulce okresního přeboru vyčtu i z tváří mých spolužáků Ludvy Motyčky či Franty Mikuláše.

Vážený pane magistře, děkujeme za Vaše odpovědi, přejeme Vám pevné zdraví a stálou radost z Vašich aktivit.

Připravil 28. 12. 2016 J.Pýcha